

επιφυλλίδες

Τα σταθερά ανοδικά βήματα του ΠΑΣΟΚ και του Νίκου Ανδρουλάκη

Μετά την καταβάρθρωση, δίκαιη ή άδικη, του ΠΑΣΟΚ στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας, μία μόνιμη σταθερά στο δημόσιο λόγο ήταν η προοπτική ανάκαμψης τους λεγόμενου κεντροαριστερού χώρου. Γράφτηκαν τόμοι, έγιναν πολλές προσπάθειες με διαφορετικές συνισταμένες και διαφορετικές ποιότητες, καμία όμως δεν τελεσφόρησε και δεν οδήγησε στην πλήρωση του κενού που άφησε πίσω το κραταίο μεταπολιτευτικό ΠΑΣΟΚ.

Η πλήρης αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ, κυβερνητικού και αντιπολιτευόμενου, πιστοποιήθηκε με το αποτέλεσμα των διπλών εθνικών εκλογών και τα απόνερά της επιβεβαιώνονται με τα επόμενα στάδια εκλογής νέου προέδρου και δομικής αδυναμίας στοιχειώδους συγκροτητικής πολιτικής. Εξέλιξη σχεδόν νομοτελειακή από την επομένη της ήττας του 2019 για αυτόν τον χώρο που έχασε την ευκαιρία να μετεξελιχθεί εν κινήσει από τότε.

Από την άλλη το ΠΑΣΟΚ επέδειξε μία εξαιρετική ανθεκτικότητα δια πυρός και σιδήρου όλα αυτά τα χρόνια, ανέδειξε νέα ηγεσία με μεγάλη συμμετοχή στις κομματικές διαδικασίες και πέτυχε την αύξηση της εκλογικής του επιρροής. Δεν πέτυχε την αντιστροφή του εκλογικού σεισμού του 2012, όπως μπορεί να προσδοκούσαν ορισμένοι, όμως έχει δημιουργήσει στέρεες προϋποθέσεις για να πετύχει το αμέσως επόμενο διάστημα και να υποκαταστήσει τον ΣΥΡΙΖΑ στον ρόλο της ουσιαστικής αντιπολίτευσης στο πολιτικό σκηνικό των επόμενων ετών.

Ποιες είναι αυτές; Ας δούμε τα δεδομένα ένα προς ένα. Το ΠΑΣΟΚ τα δύο τελευταία χρόνια έχει πετύχει μία στρατηγική πολιτική και ιδεολογική επανοποθέτηση στην πολιτική κλίμακα. Πολιτικά αλλά και προγραμματικά ανήκει στις δυνάμεις της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και αυτό δεν είναι αποτέλεσμα αυτοπροσδιορισμού αλλά προκύπτει από σειρά θέσεων σε μείζονα ζητήματα της νέας εποχής. Υπό την ηγεσία του Νίκου Ανδρουλάκη έχει διευρύνει την πολιτική ατζέντα εισάγοντας θεματικές στο δημόσιο διάλογο που συγχρονίζουν την πολιτική σκηνή με αυτήν της υπόλοιπης Ευρώπης. Η συζήτηση για το στεγαστικό ζήτημα -ένα πρόβλημα που έρχεται με φόρα από το μέλλον και αφορά όλη την ήπειρο- είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της προγραμματικής διεύρυνσης. Όπως επίσης η κριτική για τη φορολογία, την ακρίβεια και τον πληθωρισμό κερδών που χαρακτηρίζουν την ελληνική αγορά, για το ενεργειακό κόστος, για την κατανομή των πόρων του Ταμείου Ανθεκτικότητας και Ανάκαμψης, για την αναδιάρθρωση του ΕΣΥ -είναι όλα θεματικές στις οποίες το ΠΑΣΟΚ πήρε έγκαιρα ξεκάθαρες θέσεις και διατύπωσε προτάσεις εντός πάντοτε του ευρωπαϊκού πλαισίου. Ένα ακόμα σημείο που αξίζει να τονιστεί είναι η ανάδειξη ενός νέου πολιτικού προσωπικού -διαδικασία απαιτητική και χρονοβόρα- που όμως έχει φέρει τα πρώτα θετικά αποτελέσματα.

Αν μένει να απαντήσει σε ένα ερώτημα

ακόμη, αυτό είναι γιατί ενώ είναι η ουσιαστική αντιπολίτευση στη χώρα αυτό δεν αποτυπώνεται στη δημόσια σφαίρα -αλλά εδώ η ευθύνη δεν βαρύνει το ίδιο αλλά εν πολλοίς το μιντιακό σκηνικό και τις επιλογές του όπως αυτό έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια.

Στη μεγάλη συζήτηση που αναπόφευκτα θα γίνει το επόμενο διάστημα και θα αφορά την ανασυγκρότηση του ευρύτερου προοδευτικού χώρου, το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο έχει ρόλο αλλά θα έχει τον κεντρικό. Μέρα με τη μέρα χτίζει την πολιτική και προγραμματική αξιοπιστία του, ασκεί καθήκοντα οιοσδήποτε αξιωματικής αντιπολίτευσης, δεν στερείται σοβαρότητας, έχει πανελλαδική διάθρηση με υπαρκτές κοινωνικές δυνάμεις στην πέραν της Αττικής Ελλάδα και μπορεί να δώσει και την μάχη των (μεγάλων) πόλεων με εμφανώς καλύτερους όρους σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν. Από κόμμα, στόχος είναι να γίνει και πάλι παράταξη.

Οι κυβερνητικές αστοχίες κάνουν ορατό το πολιτικό ταβάνι της Νέας Δημοκρατίας και η ζήτηση για μία εναλλακτική μέρα με τη μέρα αυξάνει. Πολλά σοσιαλιστικά κόμματα κατά το παρελθόν υπέστησαν συντριπτικές ήττες -κάποια εξαερώθηκαν, άλλα όμως επανέκαμψαν και αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά πετυχημένων κυβερνήσεων. Προ πενταετίας όλοι θα κατέτασσαν το ΠΑΣΟΚ στην πρώτη κατηγορία -σήμερα όμως είναι στον προθάλαμο της δεύτερης.

Η πλήρης αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ, κυβερνητικού και αντιπολιτευόμενου, πιστοποιήθηκε με το αποτέλεσμα των διπλών εθνικών εκλογών και τα απόνερά της επιβεβαιώνονται με τα επόμενα στάδια εκλογής νέου προέδρου και δομικής αδυναμίας στοιχειώδους συγκροτητικής πολιτικής. Εξέλιξη σχεδόν νομοτελειακή από την επομένη της ήττας του 2019 για αυτόν τον χώρο που έχασε την ευκαιρία να μετεξελιχθεί εν κινήσει από τότε

Του **Αλέξανδρου Παπουτσή**
Πολιτικού επιστήμονα

«Κάψτε» το σενάριο

Το «Κάψε το Σενάριο» είναι η μακροβιότερη ομάδα αυτοσχεδιαστικής κωμωδίας στην Ελλάδα, η οποία ξεκίνησε το 2012 μέσα από το ομώνυμο πρόγραμμα γνωστού τηλεοπτικού σταθμού παρουσιάζοντας ένα εναλλακτικό comedy show το οποίο εισήγαγε στην Ελλάδα μορφές κωμωδίας όπως το stand up comedy και το impro. Η κωμωδία του «Κάψε το Σενάριο» βασίζεται στη διάδραση και τον αυτοσχεδιασμό.

Την ίδια περίπου περίοδο, πριν 10 χρόνια, ξεκινούσε μία άλλη ευφάνταστη αυτοσχεδιαστική κωμωδία με πολιτικά

χαρακτηριστικά αυτή τη φορά. Ήταν το κωμικογράφημα της «κυβερνώσας αριστεράς» που λίγα χρόνια μετά φαντασιωνόταν επιθέσεις εθνικής αυτοκτονίας στην κοιτίδα του διεθνούς καπιταλισμού και στα νομισματοκοπεία. Έσκιζε μνημόνια με ένα νόμο και ένα άρθρο, έκαμε τις αγορές να χορεύουν στον ήχο του ταμπούρλου και άλλα γραφικά. Κάποια στιγμή, οι πρωταγωνιστές έχασαν το δημιουργικό τους οίστρο και ο θεατρώνης είδε τον αριθμό εισιτηρίων να πέφτει στα τάρταρα.

Η κωμωδία δεν πωλούσε πια και αποφάσισαν να το γυρίσουν στη σαπουνόπε-

ρα. Κάτι του στίλ «τόλμη και αριστερή γοητεία». Κάποιοι γηραλέοι σεναριογράφοι προσπάθησαν να το εμπλουτίσουν με ολίγη συνωμοσιολογία -το αέναο ψυχόδραμα της ελληνικής αριστεράς- και η σαπουνόπερα ετράπη αίφνης σε ριάλιτι. Οι θεατές επανέκαμψαν, τα εισιτήρια πωλούνται. Όχι όμως, όπως στο παρελθόν. Το νέο καλλιτεχνικό εγχείρημα φιλοξενείται σε θεατράκι της γειτονιάς. Έγιναν οι θεατές πιο απαιτητικοί ή απλά βαρέθηκαν; Μπορεί το συναμφοτερον. Μπορεί, όμως, απλά το σενάριο να... κάηκε. Άλλωστε, εξ υπαρχής οι εμπνευστές του έπαιζαν με τη φωτιά...

Πριν 10 χρόνια, ξεκινούσε μία ευφάνταστη αυτοσχεδιαστική κωμωδία με πολιτικά χαρακτηριστικά

Του **Αργύρη Αργυριάδη**
Δικηγόρου

makthes.gr